

ПАД ПЕРАМОЖНЫМІ СЦЯГАМІ

Радасна і ўрачысты прайшоў па нашай краіне і па ўсюму свету Першамай. У Беларускім дзяржаўным універсітэце свята сysterлі новымі поспехамі ў вучбе, навуковы-даследчай і выхаваўчай работе. Аб гэтым гаварылася на ўрачыстым вечары, які быў прысвечаны Міжнароднаму дню салідарнасці працоўных. Універсітэт сардечна павіншавалі ўсе шэйышы навучальныя ўстановы Беларусі, Маскоўскі, Кіеўскі, Азербайджанскі і іншыя універсітэты, яго вітапі быlyя навучэнцы—цяпер вядомыя партыйныя і грамадскія дзеячы, настаўнікі, вучоныя, паэты і пісьменнікі. Так, тысячамі нітак звязан наш родны універсітэт з ўсёй краінай.

На святочную першамайську діман-
страцію прафесары, викладчыкі, наву-
ковыя супрацоўнікі, аспіранты і студэн-
ты таксама выйшли з ганаровимі рэлік-
віямі сваёй славы. На барвовым сцягу
універсітэта-ордэнская стужка, на тран-
спарантах — рапарты аб дасягненнях у
падрыхтоўцы кадра і навуковых дасле-
даваннях. Студэнты нясуць памятныя
сцягі, якія былі заваяваны на будоўлях
Казахстана, Сібіры. Разам з беларусамі
кроачыца рускія і ўкраінцы, грузіны і та-
тары, літоўцы і палакі. У адным строі з
імі ідуць в'єтнамскія юнакі і дзяўчата,
сыны і дочки іншых народоў. З урадавай
трыбуны ўпала віншуюць дружную і
працаўную універсітэцкую сям'ю. У ад-
каз гучыць моцнае «ура».

Пад пераможкім сцягамі прайшоў універсітэт у калонах дэмманстрантаў горада Мінска. Ён зноў прадэманстраўваў сваё цеснае адзінства з партыяй і народам, імкненне працаўцаў яшчэ больш, яшчэ лепш для росквіту любімай Радзімы.

АДНАДУШНАЕ АДАБРЭННЕ

У актавай зале галоў-
нага корпуса адбыўся
агульнауніверсітэцкі пар-
тыйны сход. З дакладам
аб выніках красавіцкага
Пленума ЦК КПСС вы-
ступіў сакратар ЦК КПБ
С. А. Пілатовіч.

Камуністы універсітэта аднадушна адобрый пасланову Пленума ЦК КПСС «Аб актуальных проблемах міжнароднага становішча і барацьбы КПСС за згуртаванасць сусветнага камуністыч-

Прапетарыі ўсіх краін, яднайцяся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

У НАС ЦЕНГАЗЕТ ЗАКОНЧЫЛАСЯ СЕСІЯ

Падведзены вынікі першага тура агліду на-
сценных газет. У прыня-
тым журы рашэнні са-
здавальнем адзнача-
еца, што рэдкалегі і
караспандэнцы актыў-
студэнцкага друку, рых-
туочы ластойную су-
стрэчу ленінскім дням і
150-годдзю з дня нарад-
жэння Карла Маркса,
многія зрабілі па прапа-
гандзе дасягненняў уні-
версітэта, усяго савецка-
га народа. Значна пашы-
рылася дзейнасць вы-
ступленняў. Падкрэсліва-
лася таксама ўзросшое
майстэрства самадзе-
ных журналістаў у мас-
тацкім афармлении газет,
асонбай пахвалы заслу-
жыла творчасць фота-
аматараў.

не можа аставіць раўна-
дышным. У ёй прыцягвае-
тесь: і змястоўнасць ма-
тэрыялаў, іх суразмер-
насць, і разнастайнасць
тэматыкі, і тонкі гумар, і
літаратурнае і мастацкае
афармлэнне. Сценгазета
мае сваё аблічча, ужо
выпрацаваны тон размо-
вы з чытаем, нават яе
крытычныя матэрыялы,
канкрэтныя і дзелавыя,
ніколі не бываюць зне-
важальнымі, сведцаў аб
тантуюнасці і самай вис-
окай патрабавальнасці
да друкаванага слова.

Вялікім поспехам рэд-
калегі і усяго факультэта
журналістыкі з'яўляе-
ца прысуджэнне пер-
шага месца сценгазете
«Журналіст». Яна самая
маладая ва ўніверсітэ-
це — ёй усяго толькі
8 месяцаў. Але і за гэты
кароткі час, дзякуючы
дапамозе партыйнай і
камсамольскай арганіза-
цыі, дэканата, газета за-
вярвала папулярнасць

ПЕРШАГА МЕСЦА І ГРАМАТ РЭКТАРАТА І ПАРТКОМА УДАСТОЕНЫ ГАЗЕТЫ «VITA» (БІЯФАК) І «ЖУРНАЛІСТ». ДРУГОЕ МЕСЦА ПРЫСУДЖАНА «ГІСТОРЫКУ», І НА ТРЭЦІМ МЕСЦЫ — «ФІЗІК».

Журы адзначыла, што асаблівай увагай да пы-
гасцю бізнеса «Vito» ташчай падпрымкай і ту-

хавання будущих супрацоўнікаў газет, радыё і тэлебачання. Журы адзначыла добрае літаратурнае афармленне. Гэта адзінай фандукцыйная газета ва ўніверсітэце, якая сістэматычна выпускае літаратурны дадатак — «Маладняк», які ператварыўся ў своеасаблюючу школу павышэння майстэрства пачынаючых паташнікаў.

Падведзены винікі І-я тура агляду насценнаа друку

сах, становішча ў інтар-
натах і інших. «Гістори-
ну» і «Фізіку» падказана
звартиць увагу на
масткаце афармленне,
мову заметак. Ім неаб-
ходна пашырыць жанры,
палепшыць якасць фота-
ілюстрацый.

Разам з тым журнада
значыла прыкметны рост
насценных газет хімічна-
га, геолага-географічнага
факультату. Станоўчым
момантам у «Савецкага
юриста» з'яўляюца
крытычныя матэрыялы.
Газетчыкі-матэматыкі вы-
дзяляюць зацикуленас-
цю да гісторыі свайго
факультату, да прафесіі.
Многа прыкладнага ёсьць
і у работе рэдкалегіі
«Слова філолагія». Кон-
ная з гэтых газет можа
дасягнуць прызывных
высокіх матэрыялаў (гэтым
захапляеца газета «Ра-
шым любую задачу»). Ві-
даць, патрэбна ў нашай
дні адмовіца і ад вілі-
нага фармату малонкаў-
плакатаў у святочных ну-
марах. Усім рэдкалегіям
прапанавана быць больш
патрабавальнымі да якасці
фатаграфій іх раз-
мешчэння на палосах.

Журны адзначыла, што
некаторыя партыйныя і
камсамольскія арганіза-
цыі, і у першую чаргу
рэдкалегіі, парушылі
умовы конкурсу. Са-
спазненнем або у малой
колькасці былі прадста-
лены на агляд газеты хі-
мічнага, геолага-географічнага,
юрыдычнага факультаў.
Зусім не
удзельнічалі ў аглядзе
сценагазеты падрыхто-
вача факультату юрыста.

на пасядженні журы было выказаны шэраг агульных зауваў. Рэдакціялем рэнкамендавана паяўляцьчы фармат газет і разам з тым паменшыць колькасць вялікіх тэкстаў.

І вось вынікі падведзены. У гэтым годзе сценічныя газеты нядрэнна вытрымалі экзамен сваёй першай сесіі. Наперадзе — яшчэ больш цяжкая сесія другога заключнага тура агляду-конкурсу, прысвячанага 50-годдзю БССР і Кампарты Беларусі. Журы сардзечна вішуе ўсіх энтузіястў національнага

СВЯТА СЯБРОУ ПА ПЯРУ

У дзень друку факультэт журналістыкі гасцінна су-
странаў сваіх выхаванцаў-выпушкнікоў розных гадоў.
З хвалівням пераступалі парог роднага універсітэта і
масціты журналісты, і тыя, хто толькі нядаўна пачаў
свой самастойны шлях. У дзень традыцыйнай сустрэ-

чы рыцары пяра аддалі даніну ўспамінам, з цікаласю
знаёмліся з сённяшнім днём факультета, шчыра дзяка-
валі выкладчыкам за іх вялікую працу па выхаванні
журналісткіх кадраў.

З ДОБРЫМІ ЎРАЖАННЯМІ

«Вялікае дзякую за цёплы прыём. Мы захаваем
шмат уражанняў ад сустрэч з беларускімі сябрамі,
ад вашай прыгожай сталіцы. Прыйажджайце ў Львоў, і мы
сустрэнем вас з такою ж гасціннасцю і сардечнасцю», — гэтымі словамі
закончыў сваё выступленне Рыгор. Яго
сёбры Барыс Прысяжнюк, таксама студэнт са
Львова, прычатаў даклад «К. Маркс і Ф. Энгельс і рускія револю-
цыйна-народніцкія выданні за мяжой».

Не засталіся ў даўгу і
гаспадары. «У. І. Ленін і
маладзёжны друк» — гэта

цікальных. У гэтым німа
нічога дзіўнага: каго з
будучых журналістай не
зацікаўць пытанне аб
тых, якую ролю адыгрыва-
вае факт у публістычным
доказе. Гэтай праблеме прысвяціў сваё вы-
ступленне Рыгор. Яго

даклад на студэнцкай
навуковай канферэнцыі,
якая праходзіла на фа-
культэце журналістыкі,
быў адным з найбольши-

тэма даклада Мікалая
Краснёўскага. Ён глыбока
і цікава раскрыў зна-
чэнне запаветаў Уладзі-
міра Ільіча для работні-
каў маладзёжнага дру-
ку нашых дзён.

Аб аратарскім майстэр-
стве правадыра гаварыла

у сваім выступленні Надзея Сакалова.

Кацярына Шрубейка
рассказала аб творчасці
слайной дачкі беларуска-
га народа Веры Харужай.

Шмат новага аб творчасці
А. Сахніна паведаміў
удзельнікам канферэнцыі
У. Пятрушыч, які пера-

пісваецца з публіцыстам. Цікальны і змястоўны
былі таксама даклады
студэнтаў Леаніда Зада-
новіча («Падпольная га-
зета Шчучынскага раёна»), Людмілы Аньелькі-
най («Кінапубліцыстыка
Эсфіры Шуб»).

На канферэнцыі, якая
працягвалася два дні,
было прычатаў дзевяць
дакладаў. Лепшыя рабо-
ты будуць змешчаны ў
альманаху творчасці сту-
дэнтаў-журналістаў.

В. ТАРАСЕВІЧ,
старшыня СНО
журфака.

Пакуль што інтэрв'ю дае аднакурсніца.

К. МАРКС рэдактар і журналіст

Урывак з манаграфічнага даследавання кандыда-
та гісторычных навук дызента Р. В. БУЛАЦКАГА
рассказвае аб пачатку рэдактарскай і публістыч-
най дзейнасці Карла Маркса ў «Рэйнскай газеце».

У 1842 годзе група ра-
дикальных буржуа Рэйн-
скай правінцыі, дзе яшчэ
захаваліся традыцыі і
ўпльыў французскай рэз-
люцыі, заснавала ў Кёль-
не — тагачасным індуст-
рияльным цэнтры Пру-
сіі — штодзённую газету.
Дваццацьрохгадо в ам у
доктару філософіі Карлу
Марксу было прапанавана
стаць галоўным рэдакта-
ром кёльнскай «Рэйнскай
газеты». Аднак Маркс ад-
мовіўся і прапанаваў свае
слугі ў якасці пазаштат-
нага супрацоўніка.

Чаму імемна Марксу
пропанавана было стаць
галоўным рэдактарам
«Рэйнскай газеты»? Ра-
дикалы ўжо ведалі вы-
ключыні здольнасці ма-
ладога вучонага, ім вядо-
мы былі і яго літаратур-
ныя поспехі. Да гэтага ча-
су ён ужо паспей набыць
некаторыя журналісткі вое-
вады. У 1841 годзе Маркс
апублікаваў у берлінскім
штотыднёвіку левагелль-
янцаў «Атэней» цыкл сва-
іх вершаў «Ністрымальная
песня». У пачатку 1842 года
К. Маркс напісаў «Заметкі
аб навейшай прускай цэнзурнай ін-
струкцыі». Гэта быў першы
публістычны артыкул,
з якім ён пачаў сваю жур-
налісткую дзейнасць.

Другі артыкул Маркс
напісаў для «Рэйнскай га-
зеты» па прычыне канфлікта,
які ўвайшоў у гісторыю пад
назвай «Кёльнскай смуты».

Канфлікт узнякі ў сувязі з пытаннем
аб вераславяданні дзяцей

пры змешаных шлюбах.

Аднак артыкул не быў
прапушчаны цэнзурой.

Ужо першыя выступле-
ні Маркса ў друку
сведчылі аб тым, што ў
журналісткую прыйшоў

геніяльны публістык.

Яго артыкулы вылучаліся палітычнай
засланасцю, глыбінёй

выведання, палемічнас-
цю.

Пасля паспяховага дэ-
бюта ў друку Маркс пе-
рэзяджае ў Кёльн і ў ка-
стрычніку 1842 года ста-
новіца рэдактарам

«Рэйнскай газеты».

З яго прыходам у рэдакцыю
«Рэйнскай газеты» значна
павысіла сваю узровень.

У. І. Ленін указаў: «Рэ-
валюцыйна - дэмакратыч-
ная накіраванасць газеты

пры рэдактарстве Маркса

становіца ўсе больш ак-
рэсленай».

Будучы рэдак-
тарам ён імкнуўся да ка-
лектыўнага аблеркавания

артыкула, памфлетау,

якія друкуюцца ў газете.

Адначасова ён працягвае

распрацоўку пытанняў

аб друку. У шэрагу артыку-
лаў — «Апраўданне мо-
зельскага карэспандэнта»,

«Забарона «Лейпцигской

усеагульнай газете» і ін-

шых — ён усебакова раз-
глядае пытанне аб прасе,

гаворыць пра задачы пуб-
ліцыстыкі.

Рэдактарская дзейнасць

К. Маркса ў «Рэйнскай газеце», надрукаваныя ім

артыкулы вылучылі яго

у перадавыя рады рэз-
люцыйна дэмакратыч-

ной журналісткі таго ча-

су.

Першы артыкул Маркса

з'явіўся ў маі 1842

года ў «Рэйнскай газеце»

на пытаннях палітыкі,

таргоўлі і прамысловасці

К. Маркса.

Р. БУЛАЦКІ.

НА ЗДЫМКУ: С. Супрун рыхтуецца да чарговага
печатання фатаграфій для насценнай газеты «Журна-
ліст».

Здымак справа — першыя крокі фотарэпарцёра.

УСПАМИНАЮЦЬ КІЖАЎЦЫ

Беларускі камуністычны інстытут журналістыкі імя С. М. Кірава (КІЖ) адыграў значную ролю ў выхаванні беларускіх нацыянальных кадраў друку. КІЖ быў створаны па прашэнню пленума ЦК КПБ, які адбыўся ў сакавіку 1932 года, на базе газетнага аддзялення Камбуза імя У. І. Леніна ў Мінску.

Спачатку ў саставе студэнт-
такамі прымаліся толькі каму-
ністы, якія мелі волыт га-
зетнай работы, затым было
створана і камсамольскае
аддзяленне.

Многія выхаванцы КІЖа
правілі сябе здольнымі
журналістамі, вызначыліся
вялікай мужнасцю і самада-
данасцю ў гады Вялікай Ай-
чыннай вайны, пленна пра-
давалі і працуюць і ў мір-
ных часах.

Сёння мы друкуем ўрый-
кі з успамінай некаторых
былых кіжакаўцаў.

Інстытут быў добрым,
скажам для мяне, тым, што
ён прымай у лік сваіх студ-
энтаў людзей, якія да гэ-
тага ўжо не адзін год па-
праваццаў ў раённых газетах
ці яшчэ на якой работе. Я
памятаю, як пасля амаль
четырохгадовай работы ў
клімавіцкай «Камуне» і ў
смалавіцкай «Шлях калек-
тыўніцаў» мне, маладому
чалавеку, паступішаму ў
мінскі педінстытут, запра-
панавалі перайсці ў КІЖ.

П. КАВАЛЕЎ,
пісьменнік, рэдактар
часопіса «Полымя».

ло межаў. Мы ўсе тады,
выйшаўшы з селькораў і
рабкораў, марылі паступіць
менавіта ў гэты інстытут.

Вучэбная праграма інсты-
тута была цікавай. Асно-
вая ўвага ўздзялялася марк-
сіму-ленізму, палітэкано-
мі, геаграфії, літаратурам,
мовам. Гэта тое, чаго нам,
маладым журналістам, не
ставала, што дапамагала
расці прафесіянальна.

Лекцыі і практичныя за-
няткі па чиста журналісткіх
дисцыплінах праходзілі жы-
ва, цікава, захапляюча.

На ўсё жыццё ў маёй па-
мяці захаваўцаў многія
лекцыі выкладчыкаў нашага
інстытута Б. Шлітальника,
В. Барысенкі, Чыжовай,
Краучук, Зенько, Зярні-
кага і іншых.

Вядома, самая большая
любоў у мяне была да лек-
ций па беларускай літара-
туре. Тут, у інстытуце, мы,
тады пачынаўчыя пісьмен-
нікі, мелі магчымасць не
толькі ў дасканаласці выву-
чаць гісторыю літаратуры,

але і любоў да свайго
прадмета, вялікае пачу-
ці адказніці за выхаванне
дастойных кадраў для са-
вецкага друку.

М. ВАГАНАВА.

Прайшло многа часу, але я
і цяпер ўдзячны інстытуту
перш за ўсё за прадуманую
арганізацію навучання студ-
энтаў асновам газетнай

справы. Я ўдзячны выклад-
чыкам-энтузіястам за тое,
што яны вучылі нас удумлі-
ва ставіцца да кожнага сло-
ва.

Вялікую карысць прыноси-
лі студэнтам сустрэчы з рэ-
дактарамі раённых і паліт-
адзельніцкіх газет, выезды ў
калагасы і на прадпрыемствы
у складзе рэйдавых брыгад
рэспубліканскіх газет, уздел
у работе выязных рэдакцыі.
Асабістая я трох месяцаў пра-
цаваў у выязной рэдакцыі
«Звязды» ў Крупскім раёне.

Цікава праходзілі заняткі
і семінары ў літаратурным
гуртку, сустрэчы з пісьмен-
нікамі М. Чаротам, П. Гала-
вачом.

Інстытут меў сваю шмат-
тыражную газету «Кіжавец»
(уласнік «Кіравец»), якая
адыграла значную ролю ў
жыцці студэнтаў. Газета вы-
карystyvalaася кірауні-
твам інстытута як база для
штодзённай вытворчай прак-
тыкі студэнтаў. Памятаю,
што мы лічылі гонарам для
сябе надрукаваць допіс,
фельетон, верш, апавяданне
і згаджаліся па пяць-шэсць
разоў перарабляць кожны
матэрыял.

Аб сабе асабістая я з по-
ўнай падставай скажу, што
журналістам мяне зрабіў
КІЖ.

Я. ГЕРЦОВІЧ,
член СП БССР.

ПОДЗВІГ НАРОДА НЕ ЗГАСНЕ Ў ВЯКАХ

ІДУЦЬ ПІСЬМЫ...

Напярэдадні паўняковага юбілею Узброненых Сіл СССР Мікалай Іванавіч Юзэфовіч — метадыст фізфака — атрымаў пісмо з Мурманскага. Доўга разглядаў канверт і нікак не мог згадацца, ад каго ж яно. Пачырк не знаёмы, хутчэй за ўсё дзіцячы. Акалалася, пісалі школьнікі Мурманскі. Іны ствараюць свой музей баявой і падзвігнай славы і адшукваюць абаццаў Запаліяр'я, тых, хто ў сорак першым стаяў насмерць у баях на подступах да горада Мурманскага. А калі Мікалай Іванавіч дачытаў да канца пісмо, рассміяўся... Піянеры паведамлялі, што выбралі дэвізам задуманага мерапрыемства — «Шукаць і знайсці!». Малайцы, — падумаў ён, — усё такія ж, як мы.

У адрас школьніку з Мінска ў той жа дзень пішацела пісмо. Былы франтавік дзякаваў за чёпляя слова сваіх новых юных сяброў і абяцаў падзяліцца ўспамінамі. Некалькі дзён запар, прыходзячы з работы,

М. І. Юзэфовіч браў аловак і садзіўся за рукапіс. Перад вачыма зноў праходзілі тыя цяжкія герайчныя дні, якія прышлося перажыць 27 год назад...

22 чэрвеня 1941 года Мікалай Іванавіч скончыў Вяліка-Усцюгскую пяхотнае вучылішча і быў накіраваны ў Мурманск. Там яго сустрэлі, хто ўжо паспей пабываць у полымя першых баёў. Учарашия курсанты лавілі кожнае слова «ветэранаў». І трэба сказаць, што парады старэйшых у хуткім часе спатрэбліліся. Ужо 29 чэрвеня камандзір батарэі палкавых мінамётчыя М. І. Юзэфовіч павёў сваіх падначаленых да лініі фронту. На парадзе перасеклі Кольскія зали. А пасля пачаўся герайчны марш. Так-так, герайчны. Гітлерераўцы па некалькі разоў у дзень скідалі смяротныя грузы бомбаў на калоны чырвонаармейцаў. Савецкія байцы адказвалі ворагу агнём.

Да верасня Мікалай Іванавіч не

пакідаў баявых пазіцый у Запаліяр'і. Дзесяткі і сотні жорсткіх сутычак з захопнікамі. Поль атрымлівае першу узнагароду — орден Чырвонага Сцяга. Лейтэнант М. І. Юзэфовіч, як і многія іншыя камандзіры і салдаты, таксама быў адзначаны урадам. «Даліна смерці», вышыня «Скаўлістая» і многія іншыя месцы запомніліся на ўсё жыццё...

Старонка да старонкі, назвы сопак, нізін, імёны афіцэраў і чырвонаармейцаў... Хвалюючы расказ падрыхтаваны. Ен дапоўніць матэрыялы, якія ўжо сабралі мурманскія школьнікі. Яны ствараюць летапіс баявых спраў сваіх бацькоў. Старэйшыя павінны дапамагчы ім. Вось чаму Мікалай Іванавіч працягвае перапіску з піянерамі, камсамольцамі запаліярнага горада. Ен дапамагае следапытам удакладніць асобныя факты, імёны, расказвае ім аб універсітэцкіх выкладчыках — быльных франтавіках, аў студэнтах. Р. КАСЦЮКОВІЧ.

9 мая — Дзень
Перамогі
савецкага народа
у Вялікай
Айчыннай вайне

АТАКА ДОМА ЧЫГУНАЧНІКАЎ

Наш гвардзейскі полк змінай абарону ў раёне плошчы Дзевяятага студзеня. У цэнтры абароны, на невысокім беразе Волгі стаяў мосцікі старожытны будынак млына (ён і цяпер стаіць у Валаградзе як помнік мужнасці савецкім воінам). Прама наперадзе чатырохпавярховы будынак, які салдаты называлі па імю камандзіра першага яго гарнізона сержанта Янава Паўлава.

Управа ад мельніцы, ўздоўж берага, узвышаўся недабудаваны жылы дом для чыгуначнікаў. У нашых звестках ён называўся дому чыгуначнікаў.

З успамінаў былога палкавога інжынера

Да настрычніка становішча некалькі стабілізавалася. Спрабы ворага захапіць дом Паўлава, разбурыць млын былі беспаслыховы. У ломе чыгуначнікаў на апошніх паверхах замацавалася вораг, а ў недабудаванай частцы, у падвале, знаходзіліся нашы байцы. Суседні дом быў пад уладай немцаў.

Дом чыгуначнікаў і суседнім зміналі выгаднае становішча. Адтуль добра прастрэльвалася Волга. Гэта стварала вялікія цяжнасці для нашага камандавання і для нашых байкоў.

Выход быў адзін — любымі сродкамі ўзяць гэтыя дамы! Але усе нашы атакі адбіваліся праціўнікам. Ён, відаць, таксама разумеў, якое значэнне для нас мелі гэтыя абекты.

У арсенале сапёраў было многа спосабаў штурма ўмацаванняў. Было вырашана на пад частку будынка чыгуначнікаў, якую займаў вораг, падвесіць пад замлёй галерэю, залажыць вялікі заряд узрэчкі, а пасля па агульному сігналу штурмам авалодаць дном. Узрэч павінен быў служыць сігналам для штурма.

План заключаўся ў наступным: у падвале, што

працавалі ў цяжкіх умовах: у цесным забоі людзі адкатвалі адзін грунт, рабілі замацаванні. Не хапала паветра, мучыла гарачыня. Гэтыя цяжнасці ўскладнілі і тым, што не было электрычнага святла, бо газавыя ліхтары таксама патрабавалі паветра, а вентыляцыю мы не змаглі арганізаці.

Акрамя таго, падвал, з якога выходзіла галерэя, увесе час быў пад пагрозай захопу ворагам.

Аднак савецкія воіны пе-
заадолелі ўсе цяжнасці, за-
кончылі ў вызнанані тэрмін
галерэю, залажылі заряд
узрэчкі, правялі ў падвал
млына правады электрауз-
рэчной сеткі і дэтанірую-
чы шнур (на выпадак паш-
коджання элентрасеткі). Гал-
ерэю заклалі мяшкам з
зямлёю.

Камандзір палка падаў сігнал. Паварот ручкі пад-
рэчной машиныні — узрэч. Мы, сапёры, уздыхнулі з
палёткай — усё атрымалася
на славу. Баявая ахова пра-
ціўніка ўзялцела ў паветра,
на штурм пайшла наша
гвардзейская пяхота.

Дом чыгуначнікаў і сусед-
ні быў ўзяты штурмам.

П. КЕРАУ.

Вышаў у свет
новы зборнік Мі-
колы Аўрамчыка.

Можа яго вершы
мы і не перадрукнёўвалі б, каб не ведалі, што ён
наш былы студэнт, удзельнік Вялікай Айчыннай вай-
ны, які вярнуўся ў сцены універсітэта з яе вогнен-
ых палёў, каб сёня апець лёс свайго вялікага
версітэцкага пакалення студэнтаў. Тым больш,
што і книжка называеца «Універсітэцкі гарадок».

**УНІВЕРСІТЭЦКІ
ГАРАДОК**

Ведае
мой не адзін равеснік,
Што ўніверсітэцкі гарадок
У майм жыцці —
нібыта ў песні
Новы загаловачны радок.
Тут пачаў я штурмаваць
навуку,
Калі ўжо фашысты
не крадком
Авалодалі ў Мадрыдзе
брукам
І Універсітэцкім гарадком.
Думаў я,
што ачумелы вораг
Быў тады на свеце не хадок
У далёкі гэтакі мой горад
І Універсітэцкі гарадок.

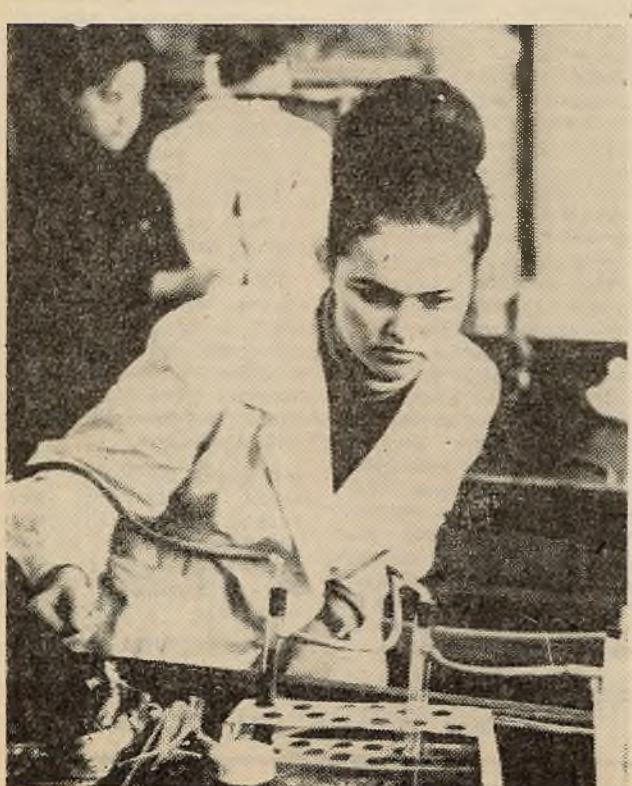
Ажно і сюды дабраўся
з часам

ФОТА
ІНФАРМАЦЫЯ

ТАМАРА ПАДАБАЕВА яшчэ ў школе марыла стаць хімікам. Цяпер яна студэнтка першага курса хімічнага факультэта. Амаль кожны дзень праводзіць лабараторныя до-
следы на кафедры неарганічнай хіміі. На здымку (злева) вы бачыце Тамару ў час практычных заняткаў, яна рыхтуе прыбор для доследнай работы.

НА ЗДЫМКУ (усярэдзіне): студэнт траціга курса фізфака Ілья ШМІДАЎ вымірае шырыну забароненай зоны па управадніку.

НА ЗДЫМКУ СПРАВА — студэнтка другога курса хімфака Таня КРАЧЫНА. Яе вы бачыце на лабараторных занятках па аналітычнай хіміі.

ПАЗЫЎНЫЯ ДРУЖБЫ

ПРА НАС ПІШУЦЬ

УНІВЕРСІТЭЦКАЕ АБ'ЯДНАННЕ «УЗЛЕТ» СВАЁЙ ТВОРЧАЕ ПРАЦAI ЗАВАЯВАЛА САБЕ ДОБРУЮ СЛАВУ У НАШАЙ РЭСПУБЛІЦЫ. ПРА ЯЕ ПАЧЫНАЮЦЬ УЖО ДАЧУВАЦЦА I ЗА МЕЖАМИ БЕЛАРУСІ. НЯДАУНА

ЛІТАРАТУРНАЕ ШМАТТЫРАЖКА ЛЬВОУСКАГА ДЗЯРЖАУНAGА УНІВЕРСІТЭТА IМЯ ІВАНА ФРАНКА ЗМЯСЦІЛА РЭЦЭНЗІЮ НА КІГУ УЗЛЁТАУЦАУ «НАТХНЕННЕ». ДУМАЕМ, ПАЗНАЁМІЦЦА З ЕЙ БУДЕ ЗІКАВА I ЧЫТАЧАМ НАШАЙ ГАЗЕТЫ.

Прыезд госця з Беларусі — маладога выкладчыка і літаратурнага крытыка Вечаслава Рагойши — для наших літстудэнтаў быў такім неспадзянавым, што здзівіў кожнага. Па-першое, вельмі рэдка, ці дакладней, амаль ніколі не бывае сустрэч паміж літстудэнтамі розных універсітэтав. Па-другое, наш госць прывёз з сабой

каштоўны падарунак — зборнік вершаў паэтапачаткоўца Беларускага ўніверсітэта. Сам факт, што сябры выдалі таі зборнік (і ўжо, дарэчы, не адзін) зрабіў вялікае ўражанне, нават вялікаў зайдрасць, бо мы пратакія рэчы можам толькі марыць.

Наши літстудэнты пераканаліся, што беларускія калегі настойліва па-

дымамоўца да творчых вяршынь. I маюць большыя поспехі, чым мы. Нездарма ж і называюцца яны «узлётніцы». Пра гэта свядчыць книшка, у якой надрукаваліся 24 аўтары. Творы іх багатыя па зместу, бо цесна звязаны з жыццём. Гэта — вынік дбайнага стаўлення пісьменнікаў і крытыкаў да сваіх вучняў.

Пісьменнік Алег Лойка

ў прадмове да зборніка «Натхненне» сказаў: «Радасна ўсведамляць, што ў сценах, дзе калісьці вучыліся Кандрат Крапіва, Пятрусь Броўка, Паўлюк Трусы... расце... паэтычная змена».

Зялёныя парасткі беларускай літаратуры прагна п'юць красу навакольнага жыцця. Светлая любоў да роднай зямлі і яе гаспадароў пульсует у кожным творы.

Паэтэса Яўгенія Янішчыц, нібы коннік-мечаносец з Багдановічавай «Пагоні», пра найдараўшайшае выказваеца коратка і моцна:

Хай толькі заўтра
паходы паклікаюць,
Памру за цябе без
енку.

Любоў да Радзімы

нісу вялікую
У сэрцы сваім
маленькім.

Паэт Іван Станкевіч чэрпае натхненне з любові да ўладара зямлі — працаўніка, яго вершы прымушаюць задумашца над жыццём.

Творы Мар'яна Дуксы звязаны з вострымі проблемамі сучасніці і адрасујуцца да сумлення людзей. Паэт б'е словамі крытыкі шукальнікаў лёгкага жыцця, затхлыя мішчанская сем'я.

Німала каштоўных думак нісуць творы Юркі Голуба, Леаніда Дайнекі, Эдуарда Зубрыцкага, Яўгена Хвалея, Алеся Разанава. У паэтаву зямлі б'юцца ва ўнісон з сучасніцю.

I хоць яшчэ многія з

іх не выпрацавалі ўласнай манеры пісьма, цяга да аналізу фактаў і адначасова да простай формы выказвання з'яўляеца доказам того, што нашы сябры стаяць на правільным творчым шляху.

Літстудэнты нашага ўніверсітэта возьмуць усё карыснае з працы беларускіх таварышаў.

Члены «Франкоўскай кузні» (назва літстуды Львоўскага ўніверсітэта — Рэд.) жадаюць узлётнікам вялікага плёну ў творчай працы і вучобе. Рады бачыць іх яшчэ вышэйшы пазытычны ўзлёт.

I. ЯСЯНЧУК,
член літстуды.
(За радянскую науку,
1 сакавіка 1968 г.).

НА ВІНЫ КУЛЬТУРНАГА ЖЫЦЦЯ

♦ Народны аркестр народных інструментаў ўніверсітэта выязджае на фестываль ўніверсітэцкіх калектываў у Адэсу. Да гэтага ён з вялікім поспехам выступіў на канцэрце на гарадскіх урачыстасцях, прысвечаных 150-годдзю з дня нараджэння Карла Маркса.

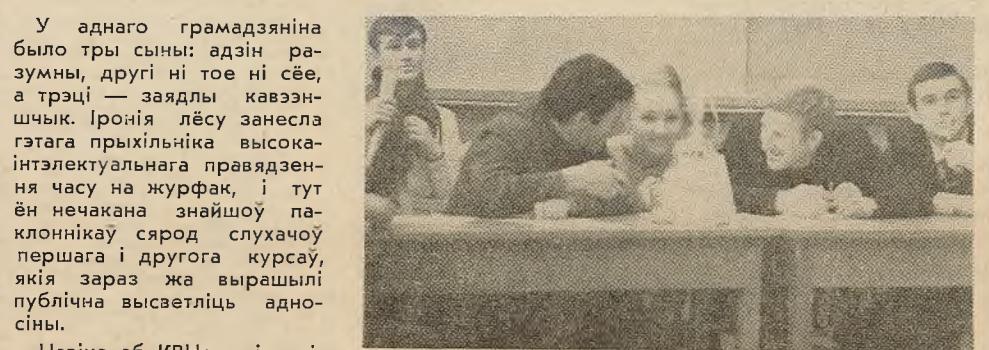
♦ Сёлета ў Вільнюсе адбудзеца цацвётае ўсесаюзная свята Песні. Падрыхтоўка да яго пачалі самадзейныя артысты ўніверсітэта.

♦ Цесная дружба звязае студэнтаў падрыхтоўчага факультэта з рабочымі і службачымі камвольнага камбінату. Нядына ў Палацы культуры адбыўся вечар савецка-в'етнамскай дружбы. Сакратар камітэта камсамола камбінату Наталля Кузякова павіннішавала сяброў герайчнай рэспублікі са святам. Ад імя ўсёй камбінату пажадала ім поспехаў у вучобе. Ёпела гаварыла аб інтэрнацыянальнай дружбе савецкіх людзей з в'етнамскім народам камсамолка Аня Гайдунонк. Выступіўшы ў адказ Нгуен Дык Хиен падрабязна расказаў пра апошнюю падзею на сваій Радзіме.

♦ СПРАВЫ
КАМСАМОЛЬСКІЯ

Вясна прынесла новыя клопаты камітэту камсамола ўніверсітэта. На чарговым пасяджэнні бюро было разглядана пытанне аб вылучэнні камдэйдатура на атрыманне прэміі Ленінскага камсамола ў вобласці науки і тэхнікі. Дастойнымі камдэйдатамі называны дацент М. Д. Лапіцеў і А. А. Міхайлаў.

Калі першое пытанне было вырашана без усялякіх цяжкасцей, то другое заставіла бюро папрацаўшы на ўсю моц. Патрэбна было рэкамендаваць камсамольцаў для работы ў інтэрнацыянальных атрадах у Беларусі і за мяжой, у ГДР і Чэхаславакіі. Вялікі конкурс дазволіў адабраць лепшых з лепшых. У асноўным гэта тыя студэнты, якія вядуть вялікую грамадскую работу, выдатна займаюцца спартсмены, многія з Падэудзьця толькі дастойныя.

ТУРНІР ВЫНАХОДЛІВЫХ

дэра ўступілі сцэну першому курсу.

Каб не прымушаць гледачоў ламаць галовы, першакурснікі адразу сябе афішавалі (здымак 3). Але першым алімпійцы, якія перабраліся ў БССР, пачалі працоўную дзейнасць, Зеус зачытаў апошнія інструкцыі. Дарэчы, акрамя здольнасцей да кіраўніцтва, Зеус праявіў яшчэ і талент дэкламатора (здымак 4) і веданне Зошчанкі.

Багі, хутка разабраўшыся ў мясцовых абставінах, далі шэраг каштоўных прапаноў.

Невядома, куды б занесла кавээншчыкай асабістая дасціпнасць, калі б іх своечасова не спыніла журы (здымак 2), у якога пачуццё

сумлення і пачуццё гумару дзіўна перапляталася са скupsцю (на ачкі).

Закончыўся апошні конкурс, а журы ўсё ніяк не магло аддаць каму-небудзь перавагу. Прышлося выдзелиць дадатковы час, і толькі тады стрэлка вагаў правасуддзя павярнула на карысць дзяяцей Бэндэра, якім тут жа ўручаецца каштоўны прыз — бутылка савецкага шампанскага.

Я. ШУР,
студэнт 2 курса журфака.
Здымкі С. СУПРУНА.

ЧАЛАВЕК ВЫСОКАГА ЎЗЛЁТУ

Нядына споўнілася 70 год з дня нараджэння і 45 год навукова-педагагічнай дзейнасці загадчыка кафедры фізіялогіі чалавека і жывёл, доктара біялагічных навук, прафесара Георгія Сямёновіча Юньева.

Георгій Сямёновіч — выхаванец казанскай фізіялагічнай школы. Працуючы ў сусветна вядомай лабараторыі А. Ф. Самойлава ў Казанскім ўніверсітэце, ён атрымаў грунтоўную тэарэтичную і эксперыментальную падрыхтоўку ў галіне электрафізіялогіі. Навукоўы і педагогічны ўплыў

А. Ф. Самсонава застаўся ва ўсёй далейшай самастойнай дзейнасці яго вучня. Даследчыя працы Г. С. Юньева ахопліваюць розныя галіны фізіялогіі — нярвовая-мышачная, сардэчна-сасудзістая, цэнтральная нярвовых сістэм. Характэрную рысу гэтых работ складае спалучэнне глыбокага тэарэтичнага аналізу з распрацоўкай новых методык электрафізіялагічнага эксперыменту. У гэтых адносінах Георгій Сямёновіч, несумненна, унаследаваў тыя традыцыі, якія яскрава характерызуюць навуковую творчасць яго настаўніка А. Ф. Самойлава.

Георгій Самойлавіч пленна выкарыстоўваў электрафізіялагічную методику ў галіне нярвова-мышачнай фізіялогіі. Ім былі здзейнены арыгінальныя біяфізічныя даследаванні па вывучэнню ўплыву праўлягаючага нярвовага імпульса на электрычнасць супраціўлення нерваў (імпеданс). Вынікі гэтых даследаванні склалі зусім новы аргумент у абаронаванне мембранных тэорый падожжання электрычных з'яў у нерве. У гэтай жа галіне фізіялогіі Георгій Сямёновіч на базе ім жа распрацаўных методык выканаў і рад іншых фундаментальных работ, якія ўзбагацілі эксперыментальную тэорію фізіялогіі нерваў (імпеданс). Вынікі гэтих даследаванні склалі зусім новы аргумент у абаронаванні мембранных тэорий падожжання электрычных з'яў у нерве.

У гэтай жа галіне фізіялогіі Георгій Сямёновіч на базе ім жа распрацаўных методык выканаў і рад іншых фундаментальных работ, якія ўзбагацілі эксперыментальную тэорію фізіялогіі нерваў (імпеданс). Вынікі гэтих даследаванні склалі зусім новы аргумент у абаронаванні мембранных тэорий падожжання электрычных з'яў у нерве.

Георгій Сямёновіч аказаўся даволі эфектыўным. Ён адкрыў надзеі на практычнае выкарыстанне фізіялогіі чалавека ў арганізаціі мерапрыемстваў па ажыўленню арганізму чалавека.

Разам са шматлікай наукоўской-даследчай дзейнасцю Г. С. Юньеву многія працы і часу аддае выхаванню кваліфікаваных кадраў беларускіх фізіёлагіяў, пастаўляючыя падрыхтоўку ўзбуджэння нерваў.

Буйнаму вучонаму, выхаваўшы і настаўніку новых кадраў, добраму і цудоўнаму, незвычайному па сцілістичнай чалавеку жадаюць здароўя і далейшых творчых поспехаў.

ГРУПА ВУЧНЯЎ.

Адказны рэдактар М. ЙОСЬКА.